

Okresní soud v Olomouci

tř. Svobody 16
771 38 Olomouc
(datovou schránkou)

Sp. zn. 4 T 111/2024

V Praze dne 22. 4. 2025

Odvolání proti rozsudku č. j. 4 T 111/2024-450

Vážení,

ve shora uvedené věci podávám tímto jménem svého klienta, Mgr. Vladimíra Chlupa, dat. nar. 8. 4. 1970, bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc, **odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci, č. j. 4 T 111/2024-450, ze dne 27. 3. 2025.**

Napadený rozsudek byl doručen dne 14. 4. 2025. Soud jím uznal mého klienta vinným z toho, že:

s odkazem na čl. 21 a čl. 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy, svým vlastním obecným výkladem, sám sebe ustanovil jako osobu oprávněnou za Českou republiku vystupovat, a to i mimo hranice České republiky, ve vztahu k Evropské komisi a Evropskému parlamentu, a v období od 12. 7. 2021 do 3. 6. 2022:

1. z blíže nezjištěného místa, vystupující jako zástupce České republiky, předložil v německém jazyce požadavky o vyčlenění prostředků Evropské unie v rozsahu 434 670 000 000 Kč na realizaci tak zvaného projektu ROBOT, tyto dne 12. 7. 2021 adresoval představitelům Evropskému parlamentu (adresované osobě Monika Hohlmeier) a Evropské komisi (adresované osobám Ursula von der Leyen a Johannes Hahn), přičemž dne 12. 7. 2021 byly zásilky uvedeným evropským institucím doručeny,
2. na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení Nejvyššího správního soudu“ datovanou dnem 16. 8. 2021, kterým se znemožňuje činnost Bezpečnostní informační služby ČR od data 15. 10. 2009 do 09. 09. 2016 a ukládá osobám identifikujícím se s funkcí předsedy senátu Nejvyššího správního soudu, aby předešly dalším škodlivým následkům trestného činu sabotáže, a to nejpozději do 8. 10. 2021, uvedené usnesení pak odeslal podáním na pobočce České pošty Olomouc 1, dne 17. 8. 2021 na adresu: Bezpečnostní informační služba, P. O. BOX 1, 150 07 Praha 57, kam byla zásilka doručena dne 24. 8. 2021,

3. na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení o znemožnění činnosti ústavních činitelů“ datované dnem 19. 10. 2021, kterým se znemožňuje činnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, přičemž toto usnesení podal na podatelnu Nejvyššího správního soudu dne 19. 10. 2021 a na Ústavní soud na adrese Joštova 8, Brno dne 19. 10. 2021,

4. vydávajíc se za „nejvyšší ústavní instituci“ a zastupující Českou republiku, na blíže nezjištěném místě vyhotovil písemnost nazvanou „Předběžné opatření 1/2022“ datované dnem 3. 6. 2022, kterým stanovil osobám identifikujícím se s Ministerstvem obrany České republiky a Generálním štábem Armády České republiky, aby se zdržely další sabotáže demokratického právního státu a umožnili přípravu příslušných realizačních smluv v intenci „Usnesení 1/2022“, o dílčí urgentní realizaci projektu ROBOT v souvislosti s aktivitami Ruské federace a Čínské lidové republiky od 4. 2. 2022 tak, aby byly podepsány do 30. 9. 2022, uvedené „Předběžné opatření“ pak dne 3. 6. 2022 v 10:28 hodin osobně předal na podatelnu Obvodního soudu pro Prahu 6, tedy ad. 1, 3-4) neoprávněně vykonával úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy, nebo jinému orgánu veřejné moci, ad. 2) vykonal úkon, který může být vykonán jen z moci soudu,

čímž měl spáchat přečin přisvojení pravomoci úřadu dle § 328 zákona trestního zákoníku, a byl nepravomocně odsouzen podle ustanovení § 328 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců. Podle ustanovení § 81 odstavce 1 trestního zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen. Podle § 82 odstavce 1 trestního zákoníku byla mému klientovi stanovena zkušební doba v trvání 16 (šestnácti) měsíců.

Rozsudek napadám odvoláním ve všech jeho výrocích ve prospěch obžalovaného, a to z důvodu nesprávnosti výroků, jak je popsáno podrobněji níže.

K důvodům odvolání

Soud se během řízení ani v rozsudku nijak nevypořádal s hlavní argumentací naší strany, tedy že pro vyslovení výroku o vině je v první řadě nezbytné posoudit obsah listin, jejichž sepsání a rozeslání je mému klientovi kladeno za vinu. To soud neučinil a z rozsudku není zjevné, jak došel soud k závěru o tom, že by si můj klient chtěl přisvojit pravomoc některého úřadu.

Soud rovněž nezkoumal, jaký úřad či orgán veřejné moci má pravomoc uplatnit právo na odpor, jak je definováno v čl. 23 Listiny základních práv a svobod (ve spojení s čl. 21 Listiny).

Nejenže tak rozsudek neodpovídá skutkovému stavu, již jen proto, že soud skutkový stav podrobněji nezkoumal, nesprávný je i právní závěr o tom, že by si můj klient přisvojil pravomoc

nějakého orgánu, když žádný orgán, který by podobnou pravomocí disponoval, neexistuje, což soud nijak nepopřel.

Z celého řízení ani z rozsudku navíc vůbec nevyplývá, jak by bylo možné, aby občan České republiky mohl jednat protizákonně v případě, že jedná podle Listiny základních práv a svobod, přesněji podle ústavního zákona, který je základním pilířem České republiky jako demokratického právního státu. To, že můj klient jednal podle Listiny, přitom zaznělo během soudního řízení opakovaně.

Nelze odhlédnout ani od toho, že soud neprovedl žádný z naší stranou navrhovaných důkazů, a tedy se od samého začátku přiklonil k názoru státního zástupce o vině mého klienta, aniž by mu umožnil se účinně bránit. Tím stihl řízení i zcela zásadní procesní chybou a porušil zásadu presumpce nevinu a nestranného rozhodování.

Můj klient předložil řadu argumentů a důkazů, jimiž legitimitu svého názoru a postupu vysvětloval. Soud však žádný z těchto důkazů neprovedl a s argumentací se dostatečně nevypořádal.

O absenci nestrannosti svědčí například i interpretace práva na odpor, kterou soud opakovaně a až dětinsky vkládá mému klientovi do úst, a to v příkrém rozporu s výpovědí mého klienta i listinnými důkazy, které naše strana navrhla v průběhu řízení.

Je notorietou, že článek 23 Listiny základních práv a svobod obsahuje výslovné podmínky, kdy ho lze aplikovat. Při nesplnění jen jediné z nich toto právo občanu nepřísluší. Ale ani při jejich splnění nenastává jakási neřízená anarchie, jak se snad mylně domnívá soud. Občan má „pouze“ právo (a do jisté míry i povinnost) učinit to, co neučinila státní moc a čeho se nelze domoci jinými zákonnými prostředky, a to navíc vždy při respektování Listiny základních práv a svobod. Přesně to učinil můj klient a z řízení ani z napadeného rozsudku nevyplývá opak.

Soud se vůbec nezabýval tím, co konkrétně můj klient činil, nezabýval se obsahem jemu vytýkaných listin, ale pouze jejich označením. Nedokázal ani určit konkrétní orgán či úřad, který má pravomoc uplatnit právo na odpor dle čl. 23 Listiny a jehož pravomoc si v každém konkrétním případě měl můj klient přisvojit.

Již jen proto nemohl soud dojít k závěru o tom, že můj klient naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu přisvojení pravomoci úřadu. Napadený rozsudek je tedy nejen

nesprávný, ale s ohledem na velice vágní, formalistické a obecné odůvodnění i nejasný a nepřezkoumatelný.

Jak přitom, bohužel, ukazuje současný vývoj, hrozby, na které můj klient dlouhodobě poukazuje, jsou zcela reálné.

Dokládá to například:

- útok Ruské federace proti územní celistvosti Ukrajiny (viz bod I na str. 4 jeho podání k NSS ze dne 26. 10. 2016, a to i v kontextu jeho článků v časopise JMO 11-12/2019),
- zpochybnění legitimacy Vladimíra Zelenského jako prezidenta Ukrajiny ze strany vedení USA (pro rozpor s čl. 103 Konstituce Ukrajiny, potvrzený Rozhodnutím Konstitučního soudu Ukrajiny č. 5-rp/2014 ze dne 15. 5. 2014),
- zpochybnění územní celistvosti Dánského království v souvislosti s Grónskem ze strany administrativy USA (pro zřejmý rozpor „BKI nr. 39 af 02/06/2020“ s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech),
- informace o bezpečnostních rizicích plynoucích pro ČR z toho, že dlouhodobě porušovala své mezinárodní závazky v rámci NATO v souvislosti s investicemi do armády (navíc členský stát NATO porušující pravidla stanovená mezinárodním právem – viz zejména listiny uvozené pod č. 120/1976 Sb., tedy i č. 30/1947 Sb. – nemá právo na kolektivní obranu dle tzv. Severoatlantické smlouvy).

Můj klient opakovaně upozorňuje na to, že například zrušení ústavního zákona č. 195/2009 Sb. ze strany Ústavního soudu, změna čl. 8 odst. 3 Listiny, již došlo k prodloužení doby zadržení osoby obviněné či podezřelé ze spáchání trestného činu z 24 na 48 hodin, názor, že volby do Parlamentu ČR nepodléhají soudnímu přezkumu apod., jsou důkazem toho, že se ČR odklonila od respektování norem stanovených Listinou základních právních a svobod a Mezinárodním paktem o občanských a politických právech. To, že ve všech těchto případech jde o kroky, které jsou přinejmenším právně velice pochybné, je přitom nesporné. To, že podobné opuštění norem demokratického právního státu může mít v budoucnosti dopad na ochranu suverenity České republiky na mezinárodní úrovni, je tak zcela legitimním názorem a obavou.

Pokud přitom České republice v důsledku podcenění situace, v důsledku porušování mezinárodních závazků a porušování základních mezinárodních úmluv (viz zejména Mezinárodní pakt o občanských a politických právech) vznikne jakákoliv újma, nelze vyloučit, že za ni lidé, kteří vystupovali jako zástupci státní moci, mohou nést skutečnou nejen politickou, ale i právní, odpovědnost.

Právě proto můj klient dlouhodobě apeluje na to, že je třeba vrátit se k neúčelovému výkladu Listiny základních práv a svobod, která je ústavním zákonem a která je současně jakýmsi prodloužením, realizací mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána, zejména Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

Jak bylo prokázáno během soudního řízení, můj klient se přitom od různých zástupců orgánů ČR a EU dozvěděl v podstatě jen následující:

- že orgány berou jeho připomínky na vědomí (Evropská komise)
- že orgány nemají pravomoc podobné otázky řešit (Nejvyšší správní soud)
- že osoby, které vystupují jako zástupci vrcholných ústavních orgánů, sdílejí podobný názor (někteří soudci a další zástupci Ústavního soudu)

Vedle shora uvedených výhrad je třeba upozornit i na další vady trestního stíhání mého klienta. Je třeba zejména odmítnout závěr soudu o tom, že při „zkoumání“ duševního stavu mého klienta sice zřejmě došlo k porušení jeho práv, ale šlo o porušení „malé“. Tento dílčí závěr je naprosto absurdní a nemá v demokratickém právním státu místo. O tom, že závěry znaleckého posudku, který soud nakonec, i přes námitky naší strany, jako důkaz připustil, ale neprovedl, jsou zcela nesmyslné, si jistě může udělat každý vlastní úsudek. I tato skutečnost však dokládá absenci nestrannosti při rozhodování soudu.

V tomto směru považuji za až podivné, že se žádný odpovědný orgán dosud nezabýval tím, co se dělo před obžalobou mého klienta, ať už jde o jeho opakované napadení ze strany Policie ČR, podivné okolnosti „zadržení“ jeho a jeho manželky, násilné a nedůvodné zbavení osobní svobody uzavřením do psychiatrické léčebny bez zajištění nutné obhajoby apod.

S ohledem na vše shora uvedené jsem přesvědčen, že napadený rozsudek je ve svých výrocích nesprávný, neodpovídá skutkovým okolnostem a je nesprávný i z hlediska právního posouzení.

Proto žádám, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, trestní stíhání mého klienta zastavil, případně aby mého klienta zprostil obžaloby.

JUDr. Tomáš Nielsen, advokát

v zast. pana Mgr. Vladimíra Chlupa